



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. S. D.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2018, č. j. 17 A 165/2018 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 11. 2018, č. j. OAM-267/LE-LE05-BA04-PS-2018, rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 18. 2. 2019.

[2] Před vydáním předmětného rozhodnutí žalovaného byl žalobce dne 28. 10. 2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem realizace správního vyhoštění, které bylo žalobci uloženo rozhodnutím vydaným dne 13. 7. 2018 a vykonatelným ode dne 24. 8. 2018. Dne 31. 10. 2018 žalobce požádal o udělení mezinárodní

ochrany v České republice (dále též „ČR“), na základě čehož byl přezajištěn napadeným rozhodnutím.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), v níž namítal, že se žalovaný nijak nevyporádal se zásahem rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Krajský soud konstatoval, že na věc žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu nelze dle § 2 odst. 1 zákona o pobytu cizinců aplikovat § 174a téhož zákona. Přiměřenost rozhodnutí o zajištění tedy nelze zkoumat optikou důvodů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale toho, zda bylo možné rozhodnout o uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. V tomto ohledu se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že byly dány okolnosti, které ve svém souhrnu svědčily pro neúčinnost zvláštních opatření. Vycházel přitom z toho, že žalobce pobýval na území ČR již od června 2017 vědomě bez pobytového oprávnění a právní předpisy porušoval rovněž výkonem pracovní činnosti bez příslušného povolení a mařením rozhodnutí o správním vyhoštění. Žádost o mezinárodní ochranu podal teprve poté, kdy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z tohoto chování žalobce lze dovodit účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Lze tedy souhlasit se závěrem žalovaného, že u žalobce existuje důvodná obava z nedodržování povinností a vyhýbání se jejich plnění. K rodinné situaci soud poukázal na to, že syn žalobce žije s matkou v Německu, není na žalobci finančně závislý a vídá se s ním nepravidelně. Zásahem do rodinného a soukromého života se navíc dostatečně zabývalo rozhodnutí o správním vyhoštění. Tvrzení o nepřiměřenosti zásahu způsobeného zajištěním pak žalobce nijak hlouběji nerozvedl. Nelze za něj přitom považovat pouhé odloučení od přítelkyně; i v zařízení pro zajištění cizinců lze realizovat návštěvy.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili otázku zásahu rozhodnutí o zajištění do jeho soukromého a rodinného života; krajský soud navíc provedl úvahu o přípustnosti tohoto zásahu namísto žalovaného. Žalovaný měl vyhodnotit, zda rozhodnutí o zajištění představuje zásah do soukromého a rodinného života a přitom zohlednit míru intenzity takového zásahu, příp. pobytovou historií cizince. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného zrušil.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Odkázal na správní spis, žalobou napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Dovojuje, že rozhodnutí o zajištění bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a upozorňuje na to, že kasační argumentace je pouze opakováním žalobních námitek. Nesouhlas stěžovatele s jejich vypořádáním ze strany krajského soudu nezpůsobuje vadu napadeného rozsudku.

pokračování

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Předmětem přezkumu krajského soudu bylo rozhodnutí o přezajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu. Námitky stěžovatele směřují proti tomu, že žalovaný při rozhodování o zajištění neposuzoval zásah do soukromého a rodinného života.

[9] Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[10] Otázkou posuzování zásahu do soukromého a rodinného života při zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již zabýval mimo jiné ve svých rozsudcích ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 Azs 21/2017 - 31, a ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Azs 326/2017 - 30. V obou rozsudcích byla situace velmi obdobná nyní posuzované věci, a soud proto nevidí důvod se od jejich závěrů odchýlit. Ačkoliv se žalovaný ve svém rozhodnutí touto otázkou (stejně jako ve zmiňovaných rozsudcích) výslovně nezabýval, vypořádal argumentaci stěžovatele věcně krajský soud, s důrazem na to, že stěžovatel svá tvrzení o nepřiměřenosti zásahu v podobě zajištění dle zákona o azylu do jeho soukromého a rodinného života nijak konkrétně nerozvedl. Jinými slovy, stěžovatel toliko poukázal na to, že na území ČR žije jeho přítelkyně a syn, pročez je ukončení jeho pobytu nepřiměřeným zásahem. K tomu krajský soud trefně poznamenal, že jeho námitka směřovala zejména proti zásahu do rodinného a soukromého života spojeného s ukončením pobytu na území ČR, nikoliv se zajištěním dle zákona o azylu. Vlivu ukončení pobytu na území ČR na soukromý a rodinný život stěžovatele se však dostatečně věnovalo rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13. 7. 2018. Dále krajský soud ve vztahu k synovi stěžovatele konstatoval, že tento žije se svou matkou v Německu (tedy nikoliv v ČR, jak tvrdil stěžovatel v žalobě), kde navštěvuje základní školu, není na stěžovateli finančně závislý a vidá se s ním nepravidelně. Ve vztahu k tvrzenému vztahu s přítelkyní krajský soud konstatoval, že pouhé odloučení z důvodu zajištění bez dalšího neznamená nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Za situace, kdy stěžovatel v průběhu správních řízení uvedl pouze vágní tvrzení, tedy krajský soud neshledal pochybení žalovaného v tom, že se ve svém rozhodnutí o zajištění dle zákona o azylu nezabýval zásahem do soukromého a rodinného života. Stěžovatel ostatně žalovaného ani k takovým úvahám nenavedl. Soud také doplnil, že tvrzená přítelkyně může stěžovatele navštěvovat v zařízení pro zajištění cizinců.

[11] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v řízení před žalovaným neexistovaly žádné indicie o tom, že by přezajištěním stěžovatele podle zákon o azylu bylo zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. Žalovaný totiž pracoval se zcela prostou a vágní informací, že stěžovatel je rozvedený a má syna žijícího v Německu. Po přezajištění stěžovatel do protokolu o poskytnutí

údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl ve vztahu k jeho rodinné situaci, že je rozvedený a má syna, který pobývá s bývalou manželkou v Německu a kterému by chtěl zůstat na blízku. Žádné další údaje ke své rodinné a soukromé situaci nesdělil. Není tedy pravdivé jeho tvrzení uvedené v žalobě a kasační stížnosti, že při podání žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl, že na území ČR žije jeho přítelkyně T. N. N. T. Tuto osobu zmínil toliko v protokolu o podání vysvětlení při zajištění za účelem správního vyhoštění ze dne 28. 10. 2018. Přitom uvedl, že bydlí u známého na Praze 10 a kromě toho se zdržuje také u přítelkyně na Praze 3. Nelze žalovanému v dané věci vytýkat, že na základě těchto informací nedovožoval existenci intenzivních soukromých a rodinných vazeb stěžovatele na území ČR a nezabýval se blíže tím, zda přezajištění může představovat nepřiměřený zásah.

[12] V již zmiňovaném rozsudku č. j. 9 Azs 326/2017 - 30 Nejvyšší správní soud akcentoval, že: „[ú]čelem správního soudnictví je tedy umožnit bránit veřejná subjektivní práva.“ Jestliže sám stěžovatel nspecifikoval, jak by jeho zajištění mohlo do jeho soukromého a rodinného života zasáhnout a ve svých podáních uváděl přinejmenším nepřesné údaje, bylo by čirým formalismem, pokud by Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a napadené rozhodnutí žalovaného pouze proto, že se žalovaný touto otázkou výslovně nezabýval (shodně rozsudek č. j. 9 Azs 326/2017 - 30).

[13] K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 20/2015 - 45 je nutné uvést, že tento sice kladl důraz na to, že musí být posouzen zásah do rodinného života při rozhodování o setrvání v zajištění, nicméně uvedl, že mimo to je třeba přihlížet i k dalším významným hlediskům, jako např. porušování imigračních pravidel v minulosti nebo vědomé uvádění nepravdivých informací státním orgánům. Z odůvodnění rozsudku nijak neplyne, jak namítá stěžovatel, že by bylo povinností správních orgánů se vždy výslovně vyjadřovat k možné otázce zásahu do rodinného života bez ohledu na nereálnost zásahu do těchto práv.

[14] Pokud pak jde o námitku, že se krajský soud zabýval mírou zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života věcně, je třeba uvést, že krajský soud především reagoval na žalobní námitky, které směřovaly pouze k rodinnému a soukromému životu stěžovatele. Navíc za situace, kdy nebylo povinností žalovaného se výslovně vyjadřovat k možnosti zásahu do soukromého a rodinného života, neboť ten neměl žádné relevantní informace, ze kterých by tento zásah mohl případně dovozovat, nebylo pak pochybením krajského soudu, pokud se k této otázce blíže vyjádřil. I krajský soud totiž jednoznačně dovodil, že vzhledem k vágnosti tvrzení ohledně rodinného a soukromého života není možné žalovanému vyčíst, že se touto otázkou výslovně nezabýval. V návaznosti na to a v reakci na žalobní námitky k tomu pak pouze doplnil své podrobnější vypořádání.

[15] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[17] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ustanoven zástupcem pro řízení JUDr. Ing. Jakub Backa. Podle § 35 odst. 9, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9

pokračování

odst. 4, a § 11 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. další poradu s klientem přesahující jednu hodinu (zástupce doložil právní konzultaci se stěžovatelem dne 29. 1. 2019), a písemné podání soudu, v celkové výši 6 200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (podpůrně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 - 32). Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, na náhradě na dani z přidané hodnoty mu proto přísluší částka 1 428 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 8 228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu